

DET KONGELIGE TEATER OG AARHUS TEATER PRÆSENTERER

KONGENS FALD

Af Johannes V. Jensen

at
AARHUS TEATER

Isenesættelse og scenografi: **Carlus Padrissa**
Medinstruktør: **Mireia Romero**
Scenografiassistent: **Tamara Joksimovic**
Kostumedesign: **Karin Betz**
Lysdesign: **Ulrik Gad**
Lyddesign: **Jonas Vest**
Komponist: **Adele Madau**
Videodesign: **Vibeke Bertelsen og Freja Hyldgaard, Vertigo**

Kongens fald er en co-produktion
mellem Det Kongelige Teater og Aarhus Teater

Kongens fald
urpremiere på Det Kongelige Teater
Store Scene 16. november 2018

Repremiere Aarhus Teater,
Store Scene 10. januar 2019

Forestillingen varer ca. 2 timer og 20 min inkl. pause

Kongens Fald

Af Henrik Szklany
efter Johannes V. Jensens roman

MEDVIRKENDE:

Mikkel Thøgersen: **Joen Højerslev**
Kong Christian: **Peter Christoffersen**
Ide: **Maria Rossing**
Axel: **Alvin Olid Bursøe**
Susanna, Carolus, Fenja: **Lila Nobel**
Otte Iversen: **Mikkel Becker Hilgart**
Ane Mette, Inger, Menja: **Anne Plauborg**
Gustav Trolle, Niels Thøgersen, Zacharias: **Jens Andersen**
Mendel Speyer, Jakob Spillemand: **Janus Elsig**
Cirkusartister: **Liam Jones, Maya Saoirse Tenenbaum Peters,**
Alfred Hall Kriegsbaum, Sonia Christina Silvestre Matos,
Mattias Umaerus, David Ullrich
Dubleant: **Peter Hald**
Musiker: **Adele Madau**
Cover: **Peter Hald**

Sonia Christina Silvestre Matos, Alfred Hall Kriegsbaum, Peter Christoffersen, Liam Jones,
Maya Saoirse Tenenbaum Peters, Maria Rossing, Mathias Umaerus

"You can only create something new if you take risks"

Carlus Padrissa er ikke en *talker*, han er en *doer*. Han er en handlingens mand. Da han mødte dramatiker Henrik Szklany første gang, bad han ham skrive forestillingens første scener til dagen efter. Da den angst-fremkaldende opgave var afleveret næste morgen, ja så kunne han jo lige så godt skrive slutningen til dagen efter igen. Sådan arbejder Carlus Padrissa. Man skal kaste sig ud i den dybe ende og rette blikket op mod det næsten umulige.

Carlus Padrissa er kommet til Danmark for at iscenesætte Johannes V. Jensens modsætningsfyldte og dystre roman *Kongens fald*, kåret til den bedste danske roman i det 20. århundrede. Det kan fremstå som netop en umulig opgave. Det er i hvert fald ikke en opgave han tager let på. Han ikke alene kender bogen – han *elsker* den. I hans spanske version har han skåret faneblade i hvert eneste kapitel, så han hurtigt kan manøvrere rundt i teksten. Siderne er overdækket med understregninger, noter og tegninger. Den er ikke bare læst, den er gennemtygget.

Siden han var med til at grundlægge det catalanske kunstnerkollektiv La Fura del Baus i 1979, har han arbejdet med det spektakulære og nyskabende for øje. Han er en af Europas mest eftertragtede

teaterinstruktører, og han arbejder med kæmpeforestillinger og med opera i hele verden.

Under mottoet "You can only create something new if you take risks" arbejder Carlus i et støjende og til tider kaotisk rum med alle kanaler åbne på én og samme tid; musik, kroppe, tekst, scenografiske elementer, video og teknik. Det kræver stor tålmodighed fra både skuespillere og teknisk personale. Men han arbejder hele tiden med en klar vision for hver enkelt scene – både visuelt, auditivt og narrativt. Sammen manifesterer alle elementer sig til en symbiotisk, intim enhed i et unikt og kraftfuldt, sanseligt udtryk.

Carlus fortæller, at det var en gave for ham at få denne opgave. Bogens voldsomme billedsprog med de flygtige forestillinger og betydninger passer perfekt til La Furas sceniske sprog. Han fremhæver hesteslagtningen som en passage i bogen, hvor dampen, varmen, blodet og selv duftene overvælder ham. Selv kalder han sine forestillinger for *domestic operas*. Det er hans betegnelse for et inkluderende, levende og sensuelt teater, som sætter publikum i centrum for oplevelsen.

Joen Højerslev, Maya Saoirse Tenenbaum Peters

At nærme sig Jensen og knokle sig ud af tvivlen

*Dramatiker Henrik Szklany fortæller om sit arbejde med Johannes V. Jensens **Kongens fald**, et fyrtårn i dansk kultur og litteratur. Nu er den så bearbejdet til scenen for første gang.*

Hvad var dine umiddelbare tanker, da du blev bedt om at lave dramatiseringen?

Jeg blev pisseglad. Og så skyndte jeg mig at gå i gang for ikke at nå at blive bange for, om det var noget jeg kunne klare. Jeg havde den stående, for jeg havde lånt den af min far på femte år. Det første jeg gjorde var at købe en ny, jeg kunne læse med blyant, altså understrege og skrive noter i. Det er mere nu, hvor vi kommer på scenen og der ikke er flere ændringer i manus, at virkeligheden falder på plads og jeg bliver lidt lille af at se, hvad det bliver til.

Jeg husker ikke denne skriveproces som særligt tvivlende. Jeg husker den som overvældende og produktiv og til tider udmarvende, men hele

tiden fremadskridende. Da vi til første møde i Barcelona i 2016 snakkede om forestillingsskitsen og Carls sagde "For tomorrow maybe you write the beginning." Så var der ikke rigtig tid til tvivl, for så var det i gang. Da han så dagen efter sagde "Maybe for tomorrow you write the ending.", så måtte jeg jo gøre det. Jeg var dernede 5 dage i første omgang og lå syg 3 dage, da jeg kom hjem. Men der var en start og en slutning, og det gav en vis fred i sjælen.

Romanen kan ikke ligefrem siges at have et udviklende overskueligt plot. På det område fremstår den tværtimod noget spraglet. Hvilke overvejelser gjorde du, da du skulle udvikle din version?

Mit udgangspunkt var at finde den vigtigste historie, det smukkeste sprog, de stærkeste billeder, de vildeste karakterer og det hårdeste greb for at få en form for hånd om fortællingen. Jeg havde arbejdet lidt med den for mig selv nogle år før i et forsøg på, hvordan man kunne lave den som teater. Den har sindssygt mange billeder, man så nemt ser for sig. Og en virkelig ekstrem historie, der er svær at få hold om. Lidt som en ørred og kolde fingre, bare noget mere død og liv og længsel.

Efter jeg havde læst med blyant et par gange og understreget de stærkeste steder i bogen m.m., lavede jeg en liste over alle karakterer og en liste over alle situationer og alle steder. I det arbejde manifesterede en skitse til aktinddelingen sig, mulige bevægelser i Mikkels karakter og ikke mindst ide som fortællegreb.

Så lavede jeg mine egne analyser af bogen og læste andres analyser for at nærme mig en kerne for hele fortællingen. Det var dødnødvendigt for at have et udgangspunkt og en rettesnor for, hvad der var vigtigt at have med i den dramatiske fortælling. Det er et knoklearbejde, der opleves som et lykketræf, når man finder kernen, som kan fungere som udgangspunkt for hele stykket.

Drømmeren Mikkel Thøgersen forsøger på godt og ondt at håndtere livet. Genkender du ham?

Jeg har afsindigt meget sympati med Mikkel. Jeg genkender virkelig det at tvivle og længes efter alt for så gang på gang at sætte sig mellem to eller flere stole. Jeg genkender det, at man hele tiden ser sit indre og verden omkring én på én gang og konstant spejler sig selv i alting og alle, i stedet for at se, hvad der er lige foran snotten på én. Det er så menneskeligt og skrækkeligt og virkeligt hele tiden at leve i forventningen om det næste øjeblik og lykken, der venter dér på at omfavne én.

Alting er så dobbelt med den her bog på en eller anden måde. Mikkel Thøgersen flakker, dræber og længes og lider. Jeg er med ham og imod ham. Jeg forstår ham, og stadig er han et mysterium. Han er så meget menneske, at han er svær at karakterisere 100 procent klart. Det er så dejligt med et menneske, det er så vanskeligt at putte et sted hen og se hele vejen igennem. Mikkel er så uperfekt og så ulogisk til tider. Det er på en måde en lindring for sjælen. Hvis vi nu bare var matematik alle sammen, ville mange ting være meget nemmere, men det er vi ikke og Mikkel Thøgersen er især ikke.

Du er selv fra det nordjyske ligesom Mikkel Thøgersen og Johannes V. Jensen.

Jeg har på en eller anden mærkelig måde følt mig i en geografisk ret til at arbejde med Jensens tekst. Jeg har

følt mig hjemme eller i hvert fald følt, at jeg let kunne genkende landskaberne. Det har været nemmere at tage tiden i hånden og mærke Jensens slagbænk på de tidlige morgener for over 100 år siden. Selvom han godt nok var flyttet væk, da han skrev bogen.

Hvordan skriver man sig ind i Johs. V. Jensens sprog?

Det er en slags musikalitet. At lytte til tyngden og variationen fx. bare i en bisætning som "og så et glas blodrød vin brænde foran sig", og i voldsomere grad "Der lå mange hoveder nu, de sad på den blodige jord som svømmere der træder vande." Det er som at spille en klaversolo, mens mesteren selv dirigerer. Det er en efterligning og en brug af samme toneart som Jensen. En mimesis på en måde. Der er stadig klart mest Jensen i stykket. Men gættekonkurrencen om, hvad der er Jensen og hvad der er mig, har jeg stadig ikke forsøgt med nogen endnu.

Men der har ikke været en ærefrygt over for Jensen eller romanen. Ærefrygten har hovedsageligt været over for stykket og forestillingen, at det er det, der skal blive sublimt i sin egen ret, ikke som en manual til bogen eller en illustration af den. Det skal være en forestilling i sig selv. Det tænker jeg også er den bedste måde at gøre bogen ære, hvis man kan sige det sådan.

Hvad kan Johannes V. Jensens roman fra 1901 sige os i dag?

Den kan tale ind i en angst for at gå glip af noget i livet. Den kan tale om, at imens man er i gang med at favne hele livet, så mister man det liv, man har – og måske også sig selv.

Hvis naturen kunne tale, ville den grine af os. Når menneskeheden en dag er væk, ligger der nok mider og amøber og griner deres røv, eller hvad de har, i laser over menneskeracen, der troede den levede uden krybdyr-hjerne og irrationelle handlinger. Tanken om mennesket, der har besejret naturen – måske især troen på, at det har besejret naturen inde i mennesket selv – og ideen om det udelukkende fornuftige menneske, det tror jeg amøberne vil have en god griner over.

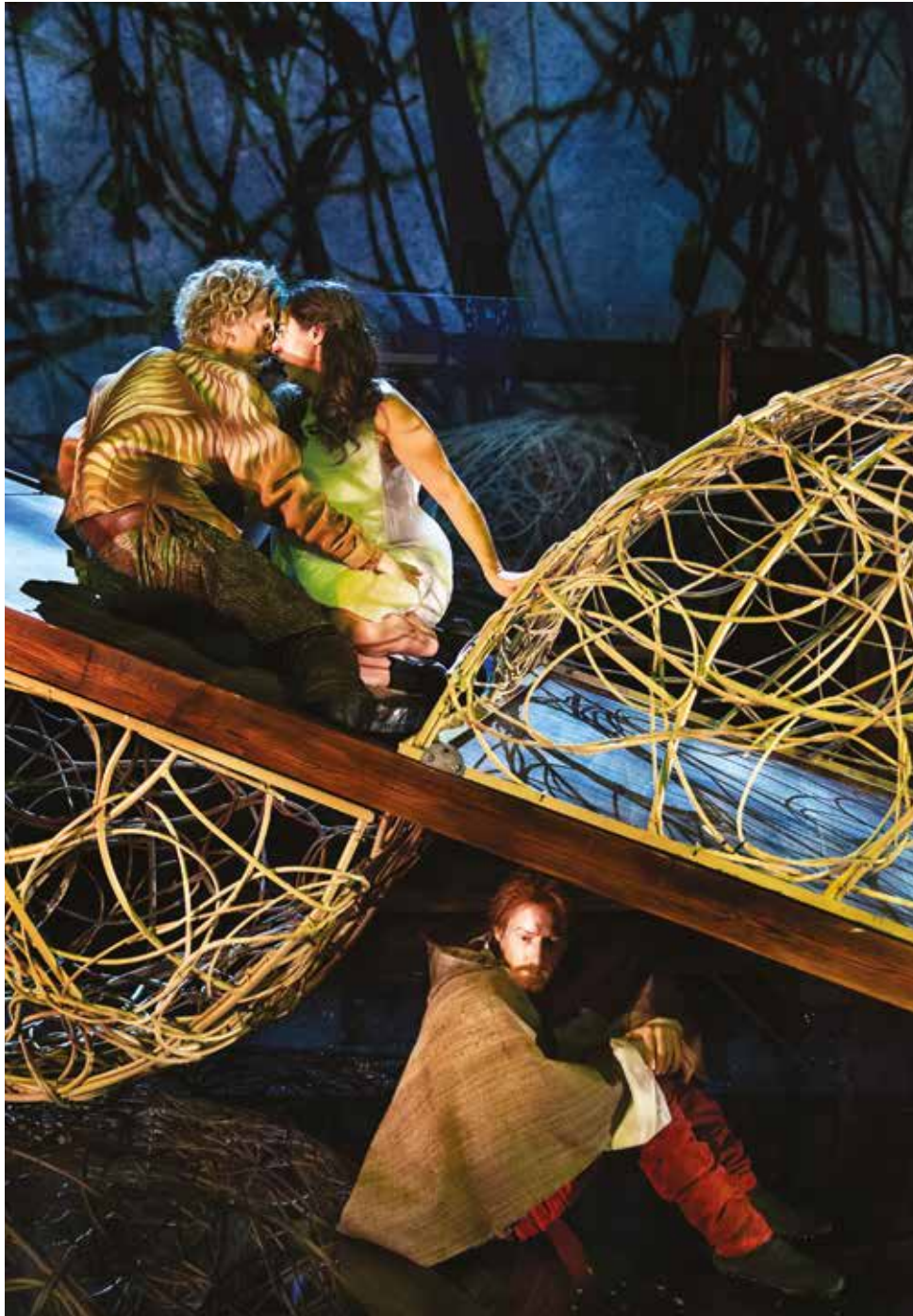
Romanen kan tale om den umulige ide om lykken som en konstant tilstand og den umulige ide om lykken som et slutmål, der udsletter ens længsler og lader én leve et liv uden lidelse og tvivl.

Jeg tror Mikkel Thøgersens ensomhed taler til os. Hans fejlslagne handlinger i livet og tro på et forblivende kosmos i verden ligeså. Og så hans evige længsel efter et sted i livet.

Maria Rossing, Liam Jones, Maya Saoirse Tenenbaum Peters, Joen Højerslev,
Mathias Umaerus, Sonia Christina Silvestre Matos, Alfred Hall Kriegsbaum

Mikkel Becker Hilgart, Lila Nobel, Joen Højerslev

Dansker, menneske eller mand?

Kongens fald, det 20. århundredes bedste danske roman, oplevet i det 21. århundrede

AF THOMAS BREDSDORFF

Man ser kun titelpersonen i korte stræk af romanen om hans fald. I begyndelsen, da han som prins tumler rundt i nattelivet sammen med andre unge mænd. Midtvejs, da han som konge har vundet over sine svenske modstandere og begår sit livs fejlgreb, blodbadet i Stockholm. Senere, hvor alt er ved at være tabt, og han ikke kan beslutte sig for, om han skal konfrontere de oprørske adelsmænd i Jylland eller holde sig til sin indskrumpede magt på øerne.

Vi ser kun kongen, når romanens egentlige hovedperson, Mikkel Thøgersen, er kommet ham nær. For vi ser nemlig kong Christian 2. og hans fald gennem Mikkels øjne. På tolkningen af Mikkel beror derfor læsningen af *Kongens fald*, hvad enten vi læser bogen hjemme i lænestolen eller, som nu, skal være vidne til en instruktørs og en håndfuld skuespilleres læsning af det mærkelige værk om en mand og et land og et sind. På scenen ser vi alle de medvirkende med vores egne øjne. I den ændring ligger en af de mange svære og fascinerende

opgaver for dem, der vil lave teater af denne roman.

Mikkel Thøgersen er det, der på amerikansk hedder en college dropout, en ung mand, der har været indskrevet i lang tid ved universitetet, men har forladt det uden afgangseksamen. Vi møder ham på dødsruten i de københavnske værtshuse, hvor den forlorne student støder på sit spejlbillede første gang og konstaterer, at majestæten er rødhåret som han selv. Den unge mand møder erotikken i dens triste udgave, som jalousi. Og tristest: den pige han forelsker sig i og nøler for længe over, bliver først liv og død for ham, da en anden har scoret hende. Så meget betyder hun nu, at han må voldtage sin overmands kæreste. Det bliver da disse tre, omstrejfen, forelskelse og hævntørst, men størst af dem er hævntørsten. I hvert fald er det den, der får Mikkel Thøgersen til at handle. »Livet vilde ikke forløse din overmægtige Trang til Lykke, det nødte dig til Had, Hævn, og du blev hjemløs.«

Hjemløs og ensom. Også kongen på magtens tinde er ensom. Dér ligner de to mænd hinanden. Mikkel Thøgersen tager dobbelt hævn over sit erotiske nederlag i ungdommen. Men andre beslutninger har han svært ved at træffe. Livet er noget, de andre lever. Mikkel er tilskueren.

Det er dog kun den halve sandhed om ham. Han drømmer vilde drømme, som han vil omsætte til handling, men bare ikke kan. Handler han, er det forkert, for sent eller for tidligt, aldrig rigtigt. Som det hedder i en af romanens mange gådefuldt paradoksale domme om ham: »Det var gaaet ham saadan, at han mistede netop den Kvinde, han fik«.

Mikkel og kongen

Romanen *Kongens fald* er en ener i dansk litteratur. Det er en fast skik i den historiske romanlitteratur at lade en ukendt, fiktiv person virke som spejl for den kendte histories konger, krigere og helte. Sådan konstruerede Walter Scott og B.S. Ingemann og Carsten Hauch deres historiske romaner i 1800-tallet.

På tærsklen til 1900-tallet vendte Johs. V. Jensen den teknik på hovedet. Han lod den autentiske historiske figur – vor tredje oldenborgske konge, Christian 2 – agere spejlfigur for den fallerede bondestudent, Jensens egen frit opfundne Mikkel Thøgersen. Med dette tilsyneladende dokumentariske greb, at klistre en fiktiv figur på en faktisk, fik Mikkels karakter en slags

alibi som national figur. For at den konge var en nøler, er jo almen viden. Som Johs. V. Jensen selv formulerer dommen om de to og deres land i bogens mest ikoniske passage, den sidste gang de to mænd er i hinandens nærhed:

»Og der var de nu, de to Stormere! Kong Christiern, der sprang ud som selve den flammende Utaalmodighed, med uhyre Planer, og blev Skaberen af Danmarks Mangel på Historie. Mikkel Thøgersen, der med sin suveræne Stolthed og altfavnende længsel blev Stamfader til en vidtforgrenet, tænkt Slægt. Der sad de i Celle hos hinanden, tilsammen Grundlæggere af et Dynasti det Blaa«.

Den fortænkte slægt plantet i den blå luft, det skulle så være os med vores danske nationalkarakter, det historie-løse danske sind. Der fik vi den!

En konges fald eller mandefald

Der er dog andre muligheder. Når en catalansk instruktør kan fristes til at gå i lag med *Kongens fald*, forestiller jeg mig, at det ikke er for at tage på en etnologisk ekspedition til særtillfældet danskeren, men snarere for at udforske noget, vi har fælles. Om ikke ligefrem den universelle størrelse Mennesket, så dog en art der ikke respekterer landegrænser.

Peter Christoffersen, Joen Højerslev

Hvad det er for en art, ser man tydeligst ved at holde Mikkel Thøgersen op mod andre af romanens mænd. Den unge Axel er i næsten enhver henseende Mikkels og kong Christians modstykke. Lige så svært Mikkel og hans spejlfigur har ved at beslutte sig, lige så let falder det for Axel at gøre, hvad situationen lægger op til.

Overalt hvor Axel kommer frem, forelsker han sig. Og forlover sig og flytter sammen med kvinder i et væk. Indtil han er væk, på vej til den næste. På en gang grådig og taknemlig, »han vilde have den halve og kvarte Lykke ogsaa, naar den var at faa, foruden den hele«.

Større kontraster end de to, Mikkel og Axel, findes ikke. Deres møde går ikke stille af, men bliver et drama i dramaet. Johs. V. Jensen tænkte som sin samtid i etniske baner. Axel har en jødisk mor, så det er ikke utænkeligt at Jensen har villet trække en tykkere streg under den danske etniske egenart.

Dog, hvis der ikke lå andet i forskellen mellem de to mænd, ville virkningen af kontrasten fortage sig i takt med, at den slags etniske fordomme forældes. Og da værket ikke er det fjerneste forældet, er det nok hverken det 'danske' eller det 'jødiske', Jensen har ramt på kornet, men en bestemt type – mand, havde jeg nær

sagt, skønt typen findes blandt kvinder også. I *Kongens fald* er der bare ikke andet end mænd til at repræsentere typen: menneskene eller mændene eller kvinderne, der drømmer, ønsker, håber og vil så meget, men ikke får deres ønsker opfyldt og deres handlinger udført på grund af en hindring i dem selv.

Det er den intellektuelle, der, når han nærmer sig magten, sætter sig ned og græder i stedet for at gribe den. Det er den anfægtede, for hvem forbeholdene svulmer, når virkeligheden brænder på. Det er manden eller kvinden, hvis kald det er at give afkald. Der er ikke noget særlig dansk ved det.

Det danskeste

Men vist er der noget unikt dansk ved *Kongens fald*. Bare ikke i sindet, men i sproget, som er så dansk, at det er svært for en dansker at fatte, hvordan en oversætter kan gengive bogen, og en udlænding trænge helt ind i den. Det bliver mærkeligere endnu. For det dansk Johs. V. Jensen formede til *Kongens fald*, er fuldt af ord og kombinationer, ingen dansker endnu havde set. Sådan her skildrer han morgenen efter blodbadet på Stortorvet i Stockholm:

»Op paa Dagen begyndte Folk at komme frem og se, hvad der var forefaldet. De halshuggede laa endnu paa Torvet i en Vask af Blod og Natteregn. Soldater stod Vagt og friskede sig med Øl og Vin i det ramme Vejr.«

Her er mildt sagt en del der strider mod gængs sprogbrug. Det hedder jo 'op ad dagen', ikke 'på'. At noget er 'forefaldet' er en sær gammeldags udgave af 'sket' eller 'forekommet'. Man 'forfrisker' sig med en øl på normaldansk, man 'frisker' sig ikke. En lugt eller en smag kan være 'ram', ikke et vejr.

Og dog. Ved at kalde vejret for ramt, får skribenten jo lugten og smagen af det vejr med. Ingen dansk-talende er heller i tvivl om hvad noget af dette nye sprog betyder, selv om vi aldrig har talt sådan. Ingen er i tvivl om hvordan en 'vask af blod og natteregn' ser ud, selv om ingen har set den før.

Det havde været nemt at beskrive den scene som man plejer: hvad der var sket, i et søle af blod, et råt vejr, og så videre. Men klichéerne er fordrevet. Der består det paradoks at det danskeste ved *Kongens fald* er et dansk ingen kender, og som dog alle forstår. Nu er så dette sprogkunstværk blevet oversat til en anden kunstart, skuespillets. Man kan jo ikke bare deklamere dette særprægede dansk fra scenen. Udgangspunktet er så demonstrativt sprogligt, at der kræves andre midler end sprogets for at omsætte dette værk til bevægelser mellem skuespillere i rum. Man er nødt til at være utro mod teksten, hvis man vil være tro mod værket. Det skal blive spændende at se og høre hvordan, når forestillingen om lidt begynder.

Grottesang

"Deres møllesang skal tage dig, den skal komme indenfra i din hjerne, som søndermalende stenlyd. Dit hoved skal blive centret for grottes hvirvler af verdensstøv, for Fenja og Menjas splintrende kværnesang"

Grottesangen, der synges af de to jættekvinder Fenja og Menja, forekommer i flere af Johannes V. Jensens tekster. Motivet fandt han i den islandske *Snorres Edda*, en genfortælling af nordiske myter skrevet af Snorre Sturluson i det 13. århundrede. Jensen lader Mikkel Thøgersen høre lyden af jættekvindernes kværn for sit indre øre som en uudholdelig søndermalende stenlyd.

Vi er Fenja og Menja.
Vi er af jætteslægt.
Vi svinger stenen der er
tung som jorden.
Vi kværner vor sang fra
verdensstøvet i dit indre.

Vi kværner dig forår og blå bølger,
vi får sommeren færdig i tide.
Vi kværner dig grønne skove fulde
af sangfugle, vi kværner dig
kærlighed, glemsel og lyse nætter.
Vi svinger kværnen så det knager.
Vi kværner til barsel og vi
kværner i kisten.
Vi kværner sne og fortvivlelse.

Vi kværner dig sol, måne og
stjerner løbske om jorden.
Dagen og natten skal veksle i
blink, hvidt og sort og
himlen skal gå som hjul.
Vi træller i årtusinder, men vi
kværner dig endelig istid.
Vi kværner dig evige nætter, vi
svinger solen ud på fjerne veje.
Og vi forstener dit hoved,
vi hvirvler øde ud, vi synger med
frostkoldt hjerte til kværnen springer.

Uddrag fra Henrik Szklany
Kongens Fald, Vinterens røst

Maria Rossing

AARHUS TEATERS FONDE & PARTNERE

FONDE

Købmand Herman Sallings Fond
Spar Nord Fonden
Otto Mønstedts Fond
Per og Lise Aarsleffs Fond
Vilhelm Kiers Fond
CAC Fonden

SCALA-PARTNERE

Harman
IT Relation
Jydsk Emblem Fabrik
Lindberg
OK
Stibo
Jyllands-Posten (Mediepartner)

STUDIO-PARTNERE

Akaprint
AFA JCDecaux
Aura Energi
BKI
Bravida Danmark
ByWirth
C.F. Møller Architects
Carlsberg Danmark
Clean Energy Invest
Cosmo Ejendomme
Danmon Group Systems
Danske Bank
DLA Piper Denmark
El:Con
Elbek & Vejrup
Enemærke og Petersen
FO-Aarhus
Handelsbanken
Harboe Skilte
Heyday
Holst, Advokater
Hustømmerne
Jyske Bank
Kvadrat
Malerfirma Dalsgaard & Co.
Mangaard Travel Group
Mariendal Electrics
Meyerdonationen
Nordea
Nykredit
Pedersen & Nielsen, Automobilforretning
PwC
Rokkedrejer Holding
Scandic Aarhus City
Schouw & Co.
Spar Nord
Sparekassen Kronjylland
Stark
Systematic
Søren Jensen Rådgivende Ingeniørfirma

Læs mere på aarhusteater.dk/saerligt-for/sponsorer

DET KONGELIGE SKUESPIL

Skuespilchef:
Morten Kirkskov
Administrationschef:
Carsten Møller
Økonom:
Jan Trane Hansen
Chefsekretær:
Charlotte Pind Rosenquist
Dramaturgiat:
Miriam Frandsen
Louise W. Hassing
Johan Holm Mortensen
Benedikte Hammershøj Nielsen
Thomas Bendixen
Sigrid Strøm Reibo
Producenter:
Jan Kristensen Bach
Mette Bisgaard
Mikkel Rubæk
Forestillingsledere:
Eva Dahl
Birger Johansen
Kathiuska Suenson
Birgitte Makalhof
Louise Blum
Birthe D. Knudsen
Sufflører:
Birgitte Makalhof
Line Wilton, Alex Hein
Stemmecoach:
Klaus Møller og Lene Kleinschmidt
Projektleder:
Christine Seierstad

PRODUKTIONSLEDELSE

Producent:
Jan Kristensen Bach
Dramaturg:
Johan Holm Mortensen
Produktionsleder:
Johannes Brandt
Scenemester:
Carsten Skjødtt
Kostumier:
Jane Barlebo
Forestillingsleder:
Thomas Mieth
PR-ansvarlig:
Christian Bækholm

PRODUKTIONSANSVARLIGE

Belysningsmester:
Nicolaj Hommelhoff
Produktionsmand scene:
Peter Holland
Produktionsmand lys:
Lars Schulze
Lysprogrammør:
Malthe David Haugaard
Signalør:
Anette Grove Frandsen
Tonemester:
Jonas Vest
Videoteknik:
David Hjerting
Scenehold:
B
Sufflør:
Alex Hein
Stemmecoach:
Lene Kleinschmidt
Tolk/instruktørassistent:
Mette Hejlesen
Konstruktør:
Mikkel Bruhn
Snedker:
Lasse Pedersen

Møbler og våben:
Palle Dahl Henriksen
Rekvisitør:
René Poulsen
Marlene Busk
Ida Egelund Jensen
Skræddersal:
Charlotte Ladefoged
Bente Kristensen
Kristina Funder Buch
Mia Acevedo
Modist:
Gitte Løgtholt Poulsen
Tekstilværksted:
Mikala Gandrup
Laura Leth Meilvang
Maskør og paryk:
Nicolai Holm Nielsen
Kostumeteknik:
Anne Sofie Bruun
Bo Høgh Hansen

Ansatte i administrationen, salgs- og kommunikationsafdelingen samt på værksteder og scener på Det Kongelige Teater.

Forlag:
Gyldendal Group Agency

Program:
Programredaktion:
Johan Holm Mortensen
Forestillingsfotos:
Miklos Szabo

Tak til:
Lars Seeberg

AARHUS TEATER

Teaterdirektør
Trine Holm Thomsen
Direktør
Allan Aagaard
Chefdramaturg
Hanne Lund Joensen
Produktionsleder
Line Bjergø
Producent
Ebba Bertelsen
Salg & Marketing
Emilie Brøgger Jensen
Presse
Morten Daugbjerg
Forestillingsleder
Anders Tinggaard
Regissør
Bo Cornelius
Lydansvarlig
Kim Engelbrecht
Rekvisitør
Julia Svenningsen
Skræddersal
Camilla Bruun
Sminke/mask
Jenni Koch
Afviklingsansvarlig
Jacob Rosenberg
Afvikler Scenen
Mikkel Benjamin Sønderkov Sørensen
Alex Sørensen
Casper Lehmann
Henrik Paetau
Mikkel Ove
Jakob Thau
Lydafvikler
Chris Kyriacou
Lysafvikler
Rasmus Knudsen/ Stefan Christensen

Video
Rasmus Knudsen
Følgespot
Olivia Grenaa Pedersen
Afvikler sminke/mask
Vibeke Damgaard Prip
Lea Laursen
Julaika Jensen
Påklæder
Janne Boisen
Jeanett Dupont
Kristine Barker Jørgensen

aarhusteater.dk